

Patrick J. Buchanan: „Lidé se při pohledu na opakovaná zamítnutí opatření, pro něž hlasovali, navíc právě těmi elitami, které porazili, začnou nevyhnutelně poohlížet po jiných prostředcích na ochranu svých zájmů.“

Autor: Patrick J. Buchanan

„Ti, kdo stojí v cestě poklidné revoluci, činí násilnou revoluci nevyhnutelnou,“ nechal se kdysi slyšet John F. Kennedy.

Spojené státy i Británie v roce 2016 poklidné revoluce zažily.

Britové poměrem 52:48 odhlasovali rozvázání svazku s Evropskou unií, obnovení plné suverenity, vyhlášení nezávislosti a vytyčení vlastního kurzu své země. O obchodní či imigrační politice měl napříště rozhodovat lidmi zvolený parlament, nikoliv bruselští byrokrati.

Říkali tomu **Brexit**. Britské odhodlání šokovalo globální elity.

O dva a půl roku později však je Británie stále součástí EU a nikdo zdá se nedokáže říct, zda k rozvodu skutečně dojde. Jde tak o jasné vítězství londýnských a evropských elit nad projevenou vůli britského lidu.

Tyto elity, zděšené výsledky hlasování, se rozhodly vyčkávat, pronášet temná varování před tím, co by se mohlo stát v případě Brexitu. Ta měla vyvolat paniku mezi britskou veřejností,

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

aby si rozmyslela a zvrátila své demokratické rozhodnutí.

Poražení kandidáti a strany typicky přijímají porážku a vzdávají se moci.

Establishmenty však mají program, který podle nich případnému odmítnutí ve volbách nepodléhá. **Proto v případě porážky využívají veškeré nástroje nevolené moci, aby zabránily uskutečnění nechtěných opatření.**

Říkejme tomu omezená demokracie.

V roce 2016 vynesl duch rebelie proti zdiskreditovaným americkým elitám ve vedení obou stran **Donalda Trumpa** až do prezidentského úřadu. Jak v jeho, tak Cruzově kampani, tedy druhého nejúspěšnějšího republikánského kandidáta, zaznívaly proti establishmentu namířené ideje. Nejinak tomu bylo také v případě Bernieho Sanderse, poraženého z demokratických primárek.

Základní body Trumpova programu byly prosté:

K zastavení přílivu nelegální migrantů postaví zeď podél hranic s Mexikem. Vyváže nás z půltuctu válek na Blízkém východě, do kterých nás „uvrtali“ Bush ml. s Obamou.

Anuluje obchodní dohody, kvůli kterým nahradily zboží vyráběné v Americe dovozy ze zemí NAFTA, Číny, EU a Japonska. Zastaví uzavírání tisíců amerických továren a s nimi i milionů pracovních míst v průmyslu.

Skončí s chřestěním zbraněmi směrem k Rusku.

A jaký že je stav v polovině jeho prezidentského mandátu?

Část americké vlády nedávno asi měsíc nepracovala. Zeď nestojí a možná ani nikdy stát nebude. Trumpovo rozhodnutí stáhnout dva tisíce amerických vojáků ze Sýrie narazilo na všeobecný odpor zahraničněpolitického establishmentu. Trump čelí tlakům na konfrontaci s Ruskem na Baltu a stažení z dohody o jaderných střelách středního doletu, kterou Reagan uzavřel s Gorbačovem.

A jako by schylovalo i k nové válce na Blízkém východě, tentokrát proti Íránu.

To vše je program establishmentu, ne Trumpův.

Nedávno jsme se dozvěděli, že poté, co Trump vyhodil ředitele FBI Jamese Comeyho, rozjela klika uvnitř FBI vyšetřování kontrarozvědky s cílem zjistit, zda je Trump vědomým pomahačem kremelského spiknutí.

Kdo o něm rozhodl? Kdo jej schválil? Zjistili v FBI, že je Trump vlastenec, nebo další Alger Hiss? Po dvou letech vyšetřování nevíme nic. Proč?

Víme, že **Fusion GPS**, kterou si lidé z vedení kampaně Hillary Clintonové najali na hledání špíny, zaplatila bývalému britskému špiónovi v KGB, aby vytvořil „kompro“, jež mělo přesvědčit tajný FISA soud ke schválení sledování Trumpovy kampaně.

Čelní úlohu zde sehrála „nová novinářina“.

Přesto jako by média o spiknutí, z něhož by Trump mohl vyjít jako oběť špinavých předvolebních praktik, nejevila větší zájem.

Tím se vracíme k obecnějšímu problému: **„Přestože populisté zvítězili ve volbách a zdárně provedli poklidné revoluce, jejich programové cíle často nejsou vůbec uskutečněny.“**

Ve své knize z roku 1975 *Conservative Votes, Liberal Victories: Why the Right Has Failed* (Konzervativní hlasy, liberální triumfy: proč pravice prohrává) jsem se pokusil pochopit a vysvětlit síly, jež pravici opakovaně odepírají plody jejích volebních vítězství.

„Moc tisku spočívá v jeho pozici k výběru, zvýraznění a šíření jedné sady myšlenek, témat či osobností a přehlížení ostatních,“ napsal jsem v knize. „Tisk rozhoduje ,o čem lidé budou mluvit a přemýšlet‘, protože má monopol nad tím, jaké zprávy a informace proudí z Washingtonu ven.“

Jednou z příčin Trumpova politického úspěchu, dá-li se o něčem takovém hovořit, je i působení konzervativních médií, které v minulosti neexistovaly, stejně jako sociální sítě, které tak umně využívá.

Levicová hegemonie nad institucemi, jež formují americkou kulturu i charakter, však i nadále zůstává neotřesená. Ovládá totiž státní školy i učitelské odbory, většinu církví, fakulty vysokých škol, média i zábavní průmysl, televizi i film.

Současný vývoj na Západě bychom mohli označit za souboj mezi centrem a zemí, jíž vládne: Anglie hlasovala pro odchod z EU, Londýn pro setrvání v ní.

V konečném hodnocení se tak Kennedy nepochybně nemýlil. Lidé se při pohledu na opakovaná zamítnutí opatření, pro něž hlasovali, navíc právě těmi elitami, které porazili, začnou nevyhnutelně poohlížet po jiných prostředcích na ochranu svých zájmů.

Protesty „žlutých vest“ ve Francii jsou to jasným důkazem.

Úvaha Patricka J. Buchanana *When Democracy Fails to Deliver* vyšla na jeho osobních stránkách 22. ledna 2019.